

Kurjer Sportowy

Brak życia klubowego w Wilnie

Istota sportu jest zwycięstwo. Sport polega na postępie, na rywalizacji, która pobudza do pracy. Chcąc jednak zwyciężać trzeba stale się uczyć, trzeba specjalizować się w stylach, technice i w hartowaniu woli, która nieraz kapituluje.

Ileż to razy widzi się na boisku, jak ten i ów zawodnik wycofuje się z konkurencji tylko dlatego, że nie może zająć pierwszego miejsca? Ileż to razy jesteśmy świadkami przykrych grymasów niektórych zawodników, którzy nie zdają sobie sprawy z tego, że postępkami ich działają demoralizująco.

Dochodzimy do wniosku, że dzisiejsza młodzież sportowa jest źle wychowana. Jest to bardzo przykre, ale, niestety, prawdziwe. Zdrowy organizm sportu polskiego został zatruwany przez źle rozumianą rywalizację. Niektóre organizacje sportowe jak i jednostki wychodzą z założenia, że cel uświęca środki. W sporcie wypada to katastrofalnie. Zaczęło wkradać się zawodowstwo. Sport stracił znaczenie przyjemnej rozrywki, która powinna była posiadać przewagę nad innymi przez to, że prócz bezpośrednich korzyści indywidualnych dla uprawiających sport, płynęły również korzyści ogólne, jak chociażby propaganda. Sport stał się właśnie propagandą siły fizycznej. Sport stał się wykładnikiem zdrowia i tężyzny. Dziś poszczególne państwa rywalizują między sobą o strzelenie bramki, o ustanowienie rekordu, o zdobycie na własność nagrody przechodzącej i t. d.

W tym wirze walki, w gorączce szeregu przygotowań sportowych do licznych startów, zaczął zatracać się zasadniczy pierwiastek życia sportowego. Ogólnie jest wiadome, że kluby sportowe są biedne, że są dostępne tylko dla jednostek wyjątkowo uzdolnionych w sporcie, ale szerszy ogół zapomina, że jeżeli klub sportowy nie będzie mógł dać odpowiedniego wychowania sportowemu młodzieży, startującej na boiskach, to młodzież ta nie potrafi odpowiednio zaprezentować się na szerszych arenach sportowych.

To wszystko, co nazywamy kulturą sportową, jest tak poważnym zagadnieniem, że jest wielką szkoda, że my w Polsce, a zwłaszcza w Wilnie, nie zwracamy na to prawie żadnej uwagi.

Do klubu sportowego zapisują się tylko po to, żeby czerpać korzyści, żeby móc jeździć łodzią, otrzymać pantofle do biegania, zapewnić szereg wyjazdów. Z chwilą gdy zawodnik poczuje, że jest komuś potrzebny, to pozbywając się wszelkiej skromności sportowej zaczyna stawiać żądania: Proszę dać mi na auto busy, by jeździć na boisko, mam złe pantofle, pobiegnę jeżeli pan da mi posadę, strzelę bramkę, ale pójdziemy potem na kolację i t. d. i t. d. Doprawdy, czasami aż włosy dęba stają, jak się pomyśli co się u nas robi ze sportu. Młodzież u nas sport uważa za odskocznnię do zrobienia kariery.

Winę ponieść muszą kluby sportowe, które w zaślepieniu zdobywania mało wartościowych wyników idą, że tak powiem, „na rękę” zawodnikom. I to jest właśnie najgorsze. Zamiast żeby po wiedzieć: nie będziemy faworyzować pseudoamatorstwa, nie pozwolimy, żeby w klubie stawiane byłyby jakieś warunki, — dzieje się wręcz przeciwnie. Daje się zawodnikom wszystko, co tylko się ma.

Brak zasad pracy społeczno-sportowej jest kardynalnym błędem sportu polskiego. Błędy te mszczą się na każdym kroku. Niektórzy mówią, że teraz jest już za późno poprawiać stare błędy. Ale lepiej późno, niż wcale.

Powinna więc być zwrócona większa uwaga na kluby sportowe i na młodzież

która gromadzi się w tych klubach. Kluby zaś ze swej strony muszą zwrócić uwagę na dobór elementu.

Z chwilą podniesienia poziomu sportowego w klubach wzrastać znacznie powaga i autorytet sportu, a wówczas nie będziemy musieli świecić nieraz oczami, że w gronie sportowców są tacy, którzy nie zasługują na miano gentlemanów.

Wilno posiada stosunkowo mało klubów. Niektóre, chociaż posiadają bogate tradycje sportowe, w ostatnich czasach bardzo zubożały. Oczywiście składa się na to szereg najrozmaitszych przyczyn, jak brak odpowiednich lokali, brak boisk i kierowników, którzy w sposób pedagogiczny potrafiliby kierować młodzieżą. Nie znaczy bynajmniej, żeby kluby sportowe miały przyjmować na siebie

obowiązki „wychowywania”, żeby stawały się organizacjami o charakterze wyszkoleniowym, ale organizacjami, które stojąc na straży pewnych zasad, nie zbaczą z drogi.

Cenić trzeba w sporcie idee. Szanować trzeba przywiązanie do klubu. Młodzież powinna pamiętać, że klub stanowi rodzinę sportową, która dba nie tylko o własne interesy, ale również o interesy ogółu.

Trzeba przypuszczać, że teraz, gdy Państwowemu Urzędowi Wychowania Fizycznego wzięto w swe ręce ster sportu polskiego, zostanie odpowiednio zreorganizowana również kwestja pracy społeczno-sportowej klubów, które posiadają do spełnienia większą, niż im się zdaje, rolę sportowo-wychowawczą. J. N.

Świat przygotowuje się do Olimpiady

Zbliżanie się igrzysk olimpijskich wzmaga nie tylko zainteresowanie szerokich mas publiczności, ale i zwiększa rolę odpowiedzialnych jednostek w narodowych komitetach olimpijskich wszystkich krajów, zajętych przygotowaniem swych zawodników, zorganizowaniem możliwie licznych ekspedycji entuzjastów, któreby poparły i podniosły ducha aktywnych uczestników w czasie zawodów i t. p. Codziennie niemal otrzymuje Niemiecki Komitet Olimpijski z najdalejszych zakątków ziemi pisma, dowodzące, jak wiele myśli się i oczekuje od igrzysk olimpijskich w Berlinie. Jeśli słyszy się, że Japonja, kraj, który będzie miał do Berlina najdłuższą może podróż, zamierza wysłać 350 zawodników, że Czechosłowacja obeśle zimowe tylko igrzyska z Garmisch-Partenkirchen 100 zawodnikami, nabiera się tem samem przekonania, że XI Olimpiada w Berlinie przewyższy pod względem udziału narodów wszystkie dotychczasowe olimpiady.

Jednym z dowodów, jak na całym świecie pracuje się nad przygotowaniem do XI Olimpiady w Berlinie jest list Argentyńskiego Komitetu Olimpijskiego do Komitetu Organizacyjnego w Berlinie. Argentyńscy stworzyli 5 komitetów. Komitet prasowy wydaje, abstrahuując od codziennej współpracy z dziennikami, ulotki propagandowe, popularyzuje swe zamierzenia drogą odczytów radiowych, w których uczestniczy sam prezydent Argentyńskiego Komitetu Olimpijskiego i na zebraniach stowarzyszeń sportowych. Pozostałe komitety zajmują się wyborem uczestników olimpijskich, przygotowaniem i sfinansowaniem podróży do Berlina, wreszcie zorganizowaniem — dziś już — szybkiej służby informacyjnej z Berlina do Buenos-Aires w czasie trwania igrzysk. Specjalną wartość przypisuje Argentyna przy wyborze olimpijczyków utrzymaniu postanowień, odnoszących się do moralnych cech uczestników igrzysk olimpijskich.

Tak, jak Norwedzy, którym specjalnie zależy na sukcesach na igrzyskach zimowych, sprowadzili sobie jako nauczyciela szwajcarskiego zjazdowca, zapewnili sobie również Angliacy jako trenera swych lekkoatletów, słynnego tyczkarza norweskiego Hoffa. Austrjacy znów sprowadzili sobie dla wioślarzy z Anglii trenera Arletta. Zamierzają oni sprowadzić sobie zagranicznych trenerów i dla innych gałęzi sportu — prztem dla lekkoatletów zaangażowali już Amerykanina Bruce. Austrjacy czynią poważne wysiłki celem zorganizowania na Berlin silnej drużyny; w obozach piłki nożnej i piłki ręcznej, nawet wśród polijantów, prowadzony jest systematyczny trening. Planowane jest zorganizowanie stałego olimpijskiego obozu treningowego.

Duńscy pływacy będą przygotowani do olimpiady przez najsłynniejszą pływaczkę Danji, Else Jacobsen, a Francuski Związek lekkoatletyczny urządził już w Antibes, a więc w korzystnych warunkach klimatycznych wybrzeża śródziemnego, kurs olimpijski dla 40 lekkoatletów z całej Francji.

Do tych wiadomości nadchodzących ze wszystkich części świata, należy jeszcze dodać, że szereg państw wyznaczyło już swych kandydatów na zimową olimpiadę, i to nie tylko Japonja i Ameryka, które ze względu na daleką podróż, nie mają już czasu na dalsze przygotowania do zawodów rozpoczynających się w lutym 1936, ale nawet Szwecja i Norwegja.

Caly kontynent amerykański wykazuje żywe zainteresowanie dla przygotowań do igrzysk olimpijskich. Wielkie imprezy sportowe ostatnich miesięcy obserwowane były pod kątem widzenia amerykańskich ambicji utrzymania tradycyjnego już pierwszego miejsca również w Berlinie, wyniki tych imprez, czy to lekkoatletycznych, czy to pływackich w okresie tak wczesnym wywołały zrozumiałe zainteresowanie.

ŻAKS. — Makabi 1:1

W meczu piłkarskim o mistrzostwo Wilna rywalizując między sobą od wielu lat drużyny żydowskie ŻAKS i Makabi osiągnęły wynik remisowy 1:1. Do przerwy akademicy żydowscy prowadzili 1:0, w drugiej jednak połowie grając przeciwko wiatru opadli na siłach i pozwolili sobie strzelić wyrównującą bramkę.

Udane zawody lekkoatletyczne

W wewnętrznych zawodach lekkoatletycznych Akademickiego Związku Sportowego zostały osiągnięte bardzo dobre wyniki. W biegu na 100 mtr. zwyciężył Wieczorek w czasie 11,08 sek. Pierwsze miejsce na 800 mtr. zdobył Zylwicz WKS „Smigły”. W rzucie dyskiem na pierwszym miejscu znalazł się Fiedoruk PPW, osiągając rzut o długości 43 mtr. 32 cm. Pierwsze miejsce w pełnięciu kulę zdobył również Fiedoruk 13 mtr. 60,5 cm. W skoku wzwyż Gierulko AZS 1 mtr. 75 cm. W tej samej konkurencji pań koleżanka klubowa Bożenka skoczyła 1 m 38 cm.

Przydział Francuskiego Związku Piłkarskiego, Jules Rimet, oświadczył, że niema wątpliwości co do udziału Francji w turnieju piłkarskim. Nawet w sferach angielskich odezwały się głosy za udziałem Anglii w tym turnieju.

Włoski Związek Piłkarski oświadczył oficjalnie, że Italja wyśle amatorską drużynę piłkarską. Należy się również liczyć z udziałem Finlandji i Danji, których związki zajęły wobec sprawy udziału w piłkarskim turnieju nader przychylnie stanowisko.

Na zakończenie przytoczyć należy zdanie z pisma prezydenta węgierskiego senatu dla wychowania fizycznego, dr. Cornela von Kelemena, skierowanego przed niedawnym czasem do niemieckich gimnastyków: „Bieżące prace węgierskiego ruchu sportowego, gorączkowo we przygotowania do olimpiady berlińskiej, uniemożliwiają mi osobiste przybycie na pierwsze niemiecko-węgierskie zawody gimnastyczne”.

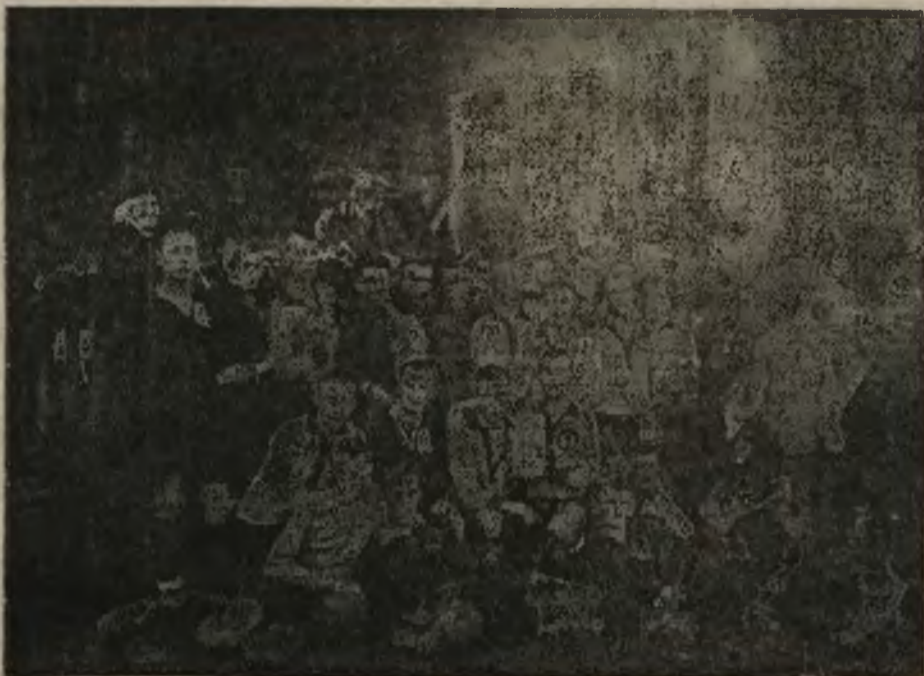
Australja wysła najsilniejszą z dotychczasowych swych ekspedycji olimpijskich; specjalnie zespół pływacki przedstawiać się będzie wyjątkowo okazale, zarówno pod względem udziału pań, jak i panów.

Plomien olimpijski obejmuje już najdalejsze części kuli ziemskiej.

o.o.o.

Drugi dzień pokazowych gier Jędrzejowskiej

Wezorajsze spotkania tenisowe z udziałem mistrzyni Polski Jadwigi Jędrzejowskiej zgromadziły na kortach prawników moc publiczności. W poszczególnych grach padły następujące wyniki: Jędrzejowska — Łobodowski 6:2 i 7:5, Jędrzejowska — Hohendlingerówna 6:0 i 6:1. W grze mieszanej para Jędrzejowska — Łobodowski pokonała parę Hohendlingerówna — Grabowiecki w stosunku 6:2 i 6:0.

W r. 1924 Marszałek Piłsudski zaszczylił swoją obecnością mecz piłkarski pomiędzy drużyną 1 p. p. leg., a drużyną nieistniejącego dziś klubu W. K. S. Pogon. — Od jednego z uczestników meczu — por. Bajgla — otrzymaliśmy fotografię, na której widzimy w łożu (od prawej strony): Marszałka Raczkiewicza, gen. Rydza-migłego, Marszałka Piłsudskiego i Ks. Biskupa Bandurkiego, za nimi zaś gen. Kruszewskiego i płk. Wendę.

